

XARXA

La Paraula s'ha fet una Vida

*Vivíem a la foscor,
i avançàvem a les palpentes.*

*Però Tu ens has enviat la teva Paraula
i amb ella també la «Llum de la Vida».*

*Gràcies, Pare, per la claredat lluminosa
d'aquesta Paraula que s'ha «fet carn».*

*Perquè no és paraula feta de discursos
sinó que ha «pres cos» en una vida:
la de Jesús de Natzaret.*

*Doncs, ja que Jesús és el llibre vivent
que ens diu tot el tu que ens vols dir,
obre'ns els ulls i el cor,
perquè aprenguem a llegir aquest llibre.*

*Fes que aquesta «Paraula feta Vida»
sigui la «Llum» de la nostra vida:
Llum que dissipï la nostra foscor,
i ens guïï pels camins –no sempre clars–
que van avançant enmig de la incertesa.*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes.

La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix.

El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat. [Jn 1,1-18]

Salm responsorial 147

**R/ El qui és la paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.**

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. **R.**

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. **R.**

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: Déu entre nosaltres

L'evangelista Joan, en parlar-nos de l'encarnació del Fill de Déu, no ens diu res de tot aquest món tan familiar dels pastors, el pessebre, els àngels i el Nen Déu amb Maria i Josep. Joan ens convida a endinsar-nos en aquest misteri des d'una altra profunditat.

En Déu hi havia la Paraula, la Força de comunicar-se que té Déu. En aquesta paraula hi havia vida i hi havia llum. Aquesta Paraula va posar en marxa la creació sencera. Nosaltres mateixos som fruit d'aquesta Paraula misteriosa. Aquesta Paraula ara s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres.

A nosaltres ens continua semblant tot això massa bonic per ser cert: un Déu fet carn, identificat amb la nostra debilitat, respirant el nostre alè i patint els nostres problemes. Per això continuem cercant Déu a dalt, al cel, quan és a baix, a la terra.

Una de les grans contradiccions dels cristians és confessar amb entusiasme l'encarnació de Déu i oblidar després que Crist és enmig de nosaltres. Déu ha baixat a la profunditat de la nostra existència, i la vida continua semblant-nos buida. Déu ha vingut a habitar en el cor humà, i sentim un buit interior insuportable. Déu ha vingut a regnar entre nosaltres, i sembla estar totalment absent en les nostres relacions. Déu ha assumit la nostra carn, i continuem sense saber viure dignament tot el que és carnal.

També entre nosaltres es compleixen les paraules de Joan: «Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit». Déu cerca acollida en nosaltres, i la nostra ceguesa tanca les portes a Déu. I, no obstant, és possible d'obrir els ulls i contemplar el Fill de Déu «ple de gràcia i de veritat». Qui creu veu sempre alguna cosa. Veu la vida embolcallada en gràcia i en veritat. Té en els seus ulls una llum per descobrir, en el fons de l'existència, la veritat i la gràcia d'aquest Déu que ho omple tot.

Som cecs encara? Ens veiem només a nosaltres? Ens reflecteix la vida només les petites preocupacions que portem en el nostre cor? Deixem que el nostre cor se senti penetrat per aquesta vida de Déu que també avui vol habitar en nosaltres. [J. A. PAGOLA]

1871: «Al Convent dels missioners, s'hi fa escola...»

La parcel·lació dels Camps d'En Grassot, que va començar el 1866, va tenir una molt bona acceptació. Al cap de cinc anys ja es comencen a fer visibles les primeres conreacions. Arriben famílies joves i tema de l'escola comença a ser un problema.

Davant les evidents necessitats educatives del moment, les famílies es preocupen perquè els seus fills puguin «aprendre de lletra i de doctrina». I sembla que no els va costar gaire avenir-se amb els missioners claretians.

De fet, feia un parell d'anys que el P. Claret —des de Roma— escrivia al Superior General (amb data de 16 de juliol de 1869) i li deia: « *V. como Superior General, cuando lo permitan las circunstancias y V. lo considere oportuno, puede nombrar uno o dos que tengan buena letra etc. para tener escuela de niños, para hacer lo que practican los Hermanos de la Doctrina Cristiana, que tantos hay en Francia, Italia, etc., y que tanto bien hacen. Yo creo que en la actualidad son los que hacen más bien en la Iglesia, de los que más se debe esperar...* »

Aquest pensament deuria tenir al cap el Superior General del Missioners —P. Josep Xifré— quan se li va presentar l'ocasió, aquell estiu del 1871: va destinar a la casa de Gràcia un jove i entusiasta missioner, que estava demostrant tenir una gran vocació educadora. Era el **P. Josep Macià i Artús**.

El P. Macià, quan va esclatar la revolució del 68, residia a la comunitat claretiana de Segovia, de la qual n'havia estat un dels fundadors. Davant la incertesa del moment, va optar per refugiar-se a la seva casa pairal, a Anglesola (l'Urgell). Al cap de poc de ser allí, ja havia aplegat jovent del mateix poble i de pobles veïns i els ensenyava «*gramàtica llatina, retòrica, i fins i tot filosofia*», alhora que «*semblava en les seves intel·ligències les sanes doctrines i en el seus cors la llavor dels bons costums*».

Dos anys va durar aquella tasca apostòlica a Anglesola, fins que el P. Xifré el va destinar a la comunitat de Gràcia.

Tot fa pensar que les famílies del barri i els Claretians es van avenir fàcilment: el P. Macià es moria de ganes de fer escola, i això era justament el que el barri necessitava i demanava. No té res d'estrany, doncs, que el P. Macià, fundador de la primera escola, fos l'ànima d'aquest apostolat. Diuen les cròniques que va ser molt popular i apreciat per la gent del barri, i que afectuosament l'anomenaven el «doctor Macià».

L'escola primera estava situada dins mateix de l'edifici on vivien els missioners. Hem de pensar que seria una ala, o potser més aviat els baixos d'una ala de la casa.

Aviat però van arribar els entrebancs. El primer curs, 1871-72, sembla que va anar sense problemes. Però el segon curs 1872-73, va tenir dificultats a mig camí: el febrer de 1873 es proclama la Primera República, que desferma de pas una onada anticlerical. Al P. Macià —i al P. Vilar, que l'ajudava— no els va quedar més remei que tancar la seva incipient escola. Tres mesos més tard, els superiors destinaven el P. Macià a Alger, la capital d'Algèria. De moment... altra vegada sense escola!

Aquesta setmana ...

Dimecres, 5	19.30 – Sant Tomàs: Missa de vigília 20.00 – Cor de Maria: Missa de Vigília
Dijous, 6 EPIFANIA	Tant a Sant Tomàs com al Cor de Maria: Misses com els diumenges
Diumenge, 9	Baptisme del Senyor: Acaba el temps de Nadal-Epifania.

Intenció de pregària del Papa per al mes de Gener:

EDUCAR PER A LA FRATERNITAT:

Preguem perquè totes les persones que sofreixen discriminació i persecució religiosa trobin en les societats en què viuen, el reconeixement dels seus drets i la dignitat que prové de ser germans i germanes.

DIA 1 de gener: SANTA MARIA, MARE DE DÉU

En ple temps de Nadal, quan tota la litúrgia ens parla i ens recorda que el Fill de Déu es volgué fer un de nosaltres, no podem deixar de recordar que «Déu fet Home en Jesús» va dir «mare» a una dona, a Maria.

Per això, des de molt antic, els cristians comencem l'any civil, cada 1 de gener, celebrant la solemnitat de **Santa Maria, la Mare de Déu**, la festa mariana més antiga en la litúrgia romana, una festa anomenada també, de la «**Maternitat Divina de Maria**», una festa que se celebrava el dia 11 d'octubre, però que la reforma litúrgica de després del Concili, la va situar el dia 1

de gener. Recordem Maria com a mare del Déu encarnat.

DIA 1 de gener: DIA UNIVERSAL DE LA PAU

El Premi Nobel de la Pau de l'any 1958, el dominic Pare D. Pire va difondre un eslògan que deia: «**La Pau és més que el silenci dels canons**». Tenia –i té– tot la raó del món. La Pau no és el «no-soroll» sinó la «no-violència»... en qualsevol situació del món.

La Pau, igual que la Justícia, la Llibertat... mai no serà un bé plenament adquirit –ni del punt de vista personal ni social. I com que la Pau mai no serà una realitat del tot aconseguida, mai no deixarà de tenir sentit treballar en favor de la Pau.

On hi ha persones hi ha, inevitablement, conflictes. Però la Pau no està renyida amb els conflictes. La Pau està renyida amb les formes violentes de solució dels conflictes.

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 - 08025 / Tel. 93 458 60 76

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Passatge Alió 8 / Tel. 93 457 06 81

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34. // **Mòbil parroquial:** 609 23 47 67